

Jeg vender mig nu til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Da jeg tillod mig at indlede denne Forhandling, søgte jeg meget vel, at det var tvivlsomt, hvorvidt jeg kunde være istand til at tale paa et Fjertals Vegne her i Salen. Det havde jeg efter de foregaaende Forhandlinger og efter, hvad der i det Hele taget er passeret, Grund til at nære nogen Tvivl om. Men naar det kom til Stykket, troede jeg dog, og deraf har min Udtalelse Præg, at det neppe var muligt, at Fjertallet her i Thinget kunde acceptere en Forsvarsplan som den foreliggende. Jeg er igaar bleven overrasket, det erkjender jeg ligesom, og overrasket i en overordentlig Grad. Det ærede Medlem har under den nu foregaaende Forhandling været næsten den Ænfte, der har indladt sig paa et indgaaende virkelig varmt Forsvar for den foreliggende Sag. Jeg skal undtage det ærede Medlem for Ønfte Amts 1ste Valgkreds (Roch), thi han overtraf enhver Mulighed af ministerielle Forbringinger. Han erklaerede nemlig, at han vilde stemme med de Sagkyndige, naar de vare enige med Ministeren, men dersom Ministeren og de Sagkyndige vare uenige, vilde han stemme med Ministeren. Jeg tror, at denne Udtalelse kunde være fremfat med langt færre Ord, thi det ærede Medlem behøvede jo blot at sige: Jeg stemmer ubetinget med Ministeren. Det havde været det Korrekte, og jeg erkjender, at det er et fuldstændigt ministerielt Program. Hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds angaar, da har han i alt Fald et krigsministerielt Program, og jeg veed ikke, hvorledes hans Afvikelse mellem Krigsministeren og den øvrige Regjering skal kunne drages. Jeg var ikke bleven overrasket, dersom det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds lidt efter lidt var dreven over i Regjeringens Leir. Det var jeg, efter hvad der er fket i Løbet af det sidste Aar, ikke egentlig bleven saadan særlig overrasket ved, men det ærede Medlem har valgt at gaa en anden Vej. Sæbeifor en stykkevis Udvikling henhod dette Stade har han valgt høitidelig at opfige Oppositionen Guldflak og Trofkap og med flyvende Faner og fuld Musik at marchere over i Modstandernes Leir. Der er noget Overraskende deri, men jeg spier til, der er ogsaa Noget, som er forstaaeligt, forklarligt deri. Thi det ærede Medlem har altid havt en vis Tilhøielighed for det Eklatante. Naar den Begivenhed flete, at det ærede Medlem foretog en saa mærkelig Svigning, vilde han, at det skulde være noget Epokegjørende, saa at man kunde datere en ny Era fra den Tid, en saadan Udtalelse faldt fra det ærede Medlems Side, en Era, som skulde have sin Betydning, om ikke for det hele Evropien, saa dog for Skandinavien. Det synes efter det ærede Medlems Udtalelser, som om det ærede Medlem endog mente, at Tiden skulde stande stille og betragte denne Begivenhed. Det ærede

Medlem brugte Udtalelser, som forekomme mig at være en Gjenklang fra founbne Generationers Tankeforbindelser og Forestillinger. Alle de brustne Illusioner, de skrindlagte Idealer maatte op af Graven, ja, vi faae endog de 400,000 Skandinaver presentere: Gevær. Det var Utsammen Forestillinger, som ligge noget tilbage i Tiden; men jeg forstaaer meget vel, at det ærede Medlem har havt en vis Trang til at det skulde blive klart, at, i det Dieblik det ærede Medlem fra Kolbing lovede Ministeriet sin Hjælp, skulde det være en epokegjørende Begivenhed, det skulde ikke være nogen Hverdagsfag. Det ærede Medlem stamper i Torden, og Legionerne vore op. Men jeg veed ikke, om han ikke skulde være istand til blot at kaste et lille Blif omkring sig og se, og hvis han overhovedet er istand til at faae Die paa sin Samtid, om han da ikke lægger Mærke til, at Forholdene ere noget forandrede. Det er ikke ganske de samme Tider, hvori vi nu leve, som det var, dengang da saadanne Udtalelser som de fra det ærede Medlem vare gyldige og gjælbende. Jeg frygter for, at det ærede Medlem, hvis han vil se sig lidt omkring, snarere kunde komme til at frygte for lidt efter lidt at stampe sine egne Legioner ned i Torden end nye op. Jeg tilstaaer, at jeg er tilstræffelig Barn af min Tid til at se noget mere realistisk, mere nøgternt paa Tingene. Jeg gjentager, hvad jeg før sagde, at min Opfattelse af, hvad der er det danske Folks Mening med sit Forsvar, for Tiden Korrekt kan udtrykkes saaledes: Folket vil ikke, at Fædrelandet skal falde forsvarsløst. Det ærede Medlem finder, det er negativt. Der er en Resignation deri; men jeg siger det ærede Medlem, at det er den Resignation, der kæmpede paa Dybbøl Skanderf; den bygger jeg mere paa end paa Talemaader fra en forvunden Tid. Det ærede Medlem vaagner op nu som af en ond Drøm og synes, det er gyseligt paa engang at høre Samtiden tale paa den Maade; han forstaaer ikke disse Røfter. Jeg vil sige det ærede Medlem, at jeg ofte har havt det Indtryk overfor ham, at der ligesom er Noget, det kan gjøre En ondt for ham, fordi han paa sin Vej har havt mangfoldige Skuffelser. Det erkjender jeg. Men hvoraf kommer det? Det kommer af, at det ærede Medlem har en Tilhøielighed til at vugge sig i Illusioner, som er efter en ville briste for ham. Imidlertid havde det ærede Medlem ikke behøvet for at fremstille denne sin historiske Svigning paa en eklatant Maade i den Grad at bryde med sin Fortid og at afmale den saa fort. Det forekommer mig ikke, at det egentlig havde været strengt fornuddent. Thi lagde de Herrer Mærke til, hvorledes det var, at det ærede Medlem betegnede sin politiske Fortid? Den nye Era, som nu fra igaar — jeg antager, at man daterer den fra igaar — skal oprinde, betegne den saaledes, at nu skulde man begynde et „loyalt